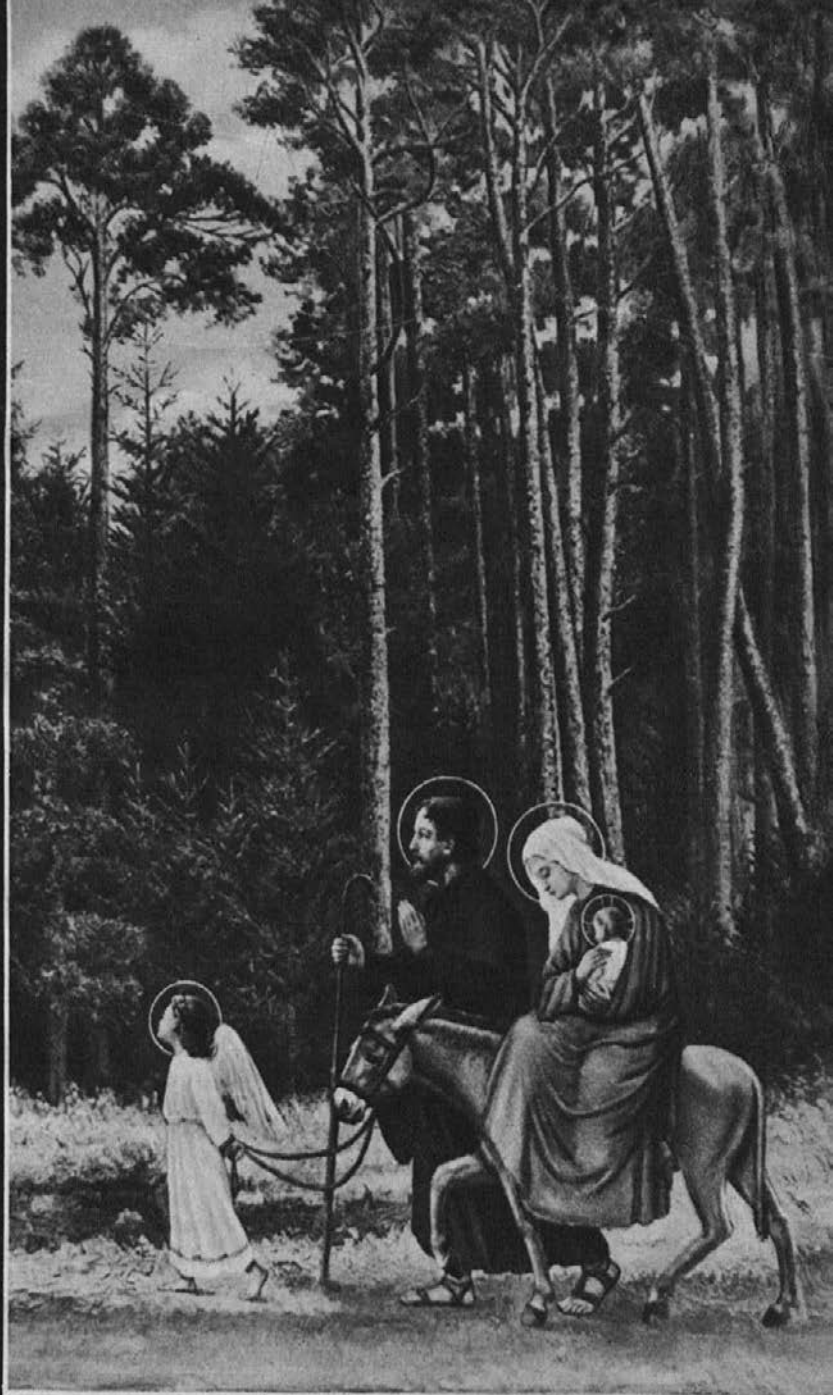

Doštnina
plačana v
gotovini

OD
ME
V
IZ
AFRIKE

JANUAR 1940

Odmev iz Afrike. Katoliški misijonski list v podporo afriških misijonov in oprostitev zamorskih sužnjev. Blagoslovljen po štirih zadnjih papežih. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Izide prvega vsakega meseca.

»Odmev iz Afrike« stane letno 10 din, 5 lir, 60 am. cts. Vsako leto ima prilogo »Klaverjev misijonski koledar«. S prilogo stane 15 din, 7 lir.

Blagovolite naslavljati na: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ulica 1. (Ček. šte. 10.887.)

Za Julijsko Benečijo: Roma (123), Via dell'Olmata 16. (Ček. šte. 1/1496.)

Za Ameriko: St. Louis, Mo., West Pine Blvd. 3624, USA.

Na delo za rešitev duš!

Eno največjih, najbolj plemenitih in Bogu najbolj dopadljivih je misijonsko delo za rešenje duš.

Prijatelji Družbe sv. Petra Klaverja in naročniki njenih misijonskih listov »Odmeva iz Afrike« in Zamorčka« pomagajo pri tem velikem delu za rešitev duš! Pomagajo širiti božje kraljestvo v temni poganski Afriki. Zato bo pa razlilo božje Srce Jezusovo nad vse naše sotrudnike bogatega božjega blagoslova ter jih večno poplačalo v nebesih.

Kaj dajo naročniki »Odmevu«?

Skromno letno naročnino 10 dinarjev.

Kaj da »Odmev iz Afrike« svojim naročnikom?

Poleg zanimivih misijonskih člankov in lepih slik vsak mesec obdari »Odmev iz Afrike« svoje drage naročnike z neprecenljivimi duhovnimi zakladi. Za naročnike se mnogo moli. Razen tega berejo afriški škofje in misijonarji za naročnike »Odmeva« vsako leto

500 svetih maš.

Zato, dragi bralec, ne pomišljaj! Ostani zvest našemu lepemu misijonskemu listu. Pošlji, če še nisi, letno naročnino 10 dinarjev, ki je tako rekoč skromna misijonska miloščina. Ako ti pa sedaj ni mogoče, stori to med letom.

Božji blagoslov in plačilo ti ne bo izostalo!

UMRLI NAROČNIKI:

† Marija Potrebuješ, Škofja Loka. — Josefina Pinterič, Brežice. — Helena Markelj, Ljubljana. — Marija Pišek, Cret pri Celju. — Frančiška Korošin. — Adolf Kilar, general, Ljubljana. — Terezija Gnezda, Idrija, Italija.

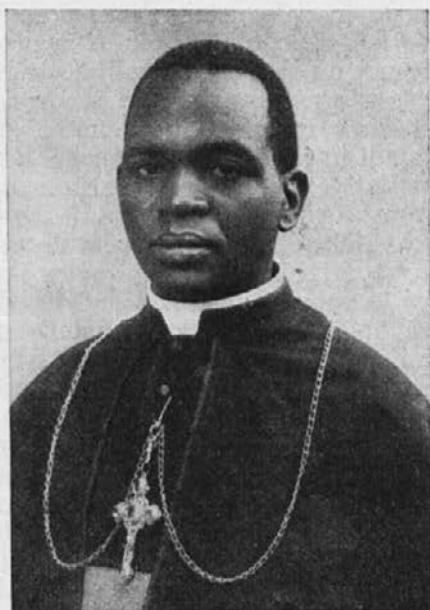
Posvetitev dveh novih afriških škofov.

Nj. Em. Msgr. Ignac
Ramarosandratana.

Klaverjeva družba priporoča svojim dobrotnikom v molitev oba nova apostolska vikarja in sprejema hvaležno vsak dar za prospeh afriških vikariatov, kjer bosta delovala.

Ta dva nova škofa, oba afriška domačina, je v njih študijskih letih podpirala Družba sv. Petra Klaverja. Danes zre Družba z veseljem na oba, ki sta prejela polnost duhovniške oblasti, in prosi Boga, da bi delo teh novih apostolov bilo uspešno za širjenje kraljestva Kristusovega po vsej Afriki.

Nj. Em. Msgr. Jožef Kiwanuka.

V nedeljo, 29. oktobra, ko je bil praznik Kristusa Kralja, je papež Pij XII. posvetil v absidi vatikanske bazilike ob oltarju sv. Petra na slovesen način 12 misijonskih škofov. Gotovo vsak kristjan razume velik pomen tega dogodka, zlasti ako pomislimo, da so bili med novo posvečenimi škofi (12 jih je bilo, kakor apostolov!) štirje domačini, in sicer dva afriška, prvi: msgr. Jožef Kiwanuka iz Ugande, drugi: msgr. Ignac Ramarosandratana pa z Madagaskarja.

Tu se je uresničila beseda sv. Pavla: »Vi vsi ste otroci božji po veri v Jezusa Kristusa... Tu ni pogana ne juda, ne obrezanega, pa tudi ne neobrezanega, ne barbara ne Scita, sužnja in prostega, ampak nad vsemi in v vseh je Kristus.«

Msgr. Ramarosandratana je bil gojenec jezuitskega kolegija sv. Mihaela v Tananarivi. Potem ko je opravil pripravniška leta in si pridobil diplomu, je vstopil v semenišče in bil leta 1925 posvečen v mašnika. Naslednjih osem let je bil spiritual v imenovanem kolegiju; potem je bil dušni pastir v Tananarivi in Tamatavi. Letos ga je v Rimu nekdo vprašal, kaj bo sedaj delal kot škof, pa mu je prijazno odgovoril: »To, kar mora vsak škof delati.« Potem je razložil svoje načrte bolj natanko. Skušal bo zlasti zavode in šole ustanavljati, pospeševati verski pouk in ga še bolj izpopolniti. Ker to je predvsem potrebno, ako hočemo, da se bo evangelij uspešno širil.

Msgr. Kiwanuka je študiral najprej v malem semenišču v Bukalasi in potem v velikem semenišču v Kati-gondi in je bil leta 1929 posvečen v mašnika. Potem so ga poslali v Rim, kjer je na kolegiju Angelicum študiral kanoonsko pravo.

Neki časopisni poročevalec se je z msgr. Kiwanukom pogovarjal tik pred njegovim škofovskim posvečenjem in ga je opomnil na neko dogodbo, ki je ta v svoji ponižnosti ni hotel omeniti: kako namreč profesorji rimske akademije niso vedeli, kako naj bi svojega novega učenca izpraševali, da bi doznali, koliko svojo stroko razume; pa so bili zelo presenečeni, ko jim je ta v gladki in pravilni latinščini odgovarjal. Msgr. Kiwanuka je potrdil, da je bilo res tako. Latinsko je namreč znal že v malem semenišču.

V nadaljnjem je omenil, da se zaveda velike odgovornosti kot škof. »Toda,« je nadaljeval, »skrbeti moramo, da se papež ne bo kesal, da je zaupal mladi afriški cerkvi. Ne le jaz in moja dežela Uganda, ampak vsa Afrika bo namestniku Kristušovemu za to hvaležna.«

Srečno in blagoslouljeno novo leto
želimo vsem cenj. bralcem „ODMEVA“
in vsem našim dragim dobrotnikom.

Ljubi Jezušček naj Vas bogato ob-
dari s svojimi milostmi. Njegova pomoč
bodi z Vami vse življenje.

Iskreno se Vam zahvalimo za iz-
kazano nam pomoč!

Janez Mantsoe.

Velika tolažba za misijonarje v Afriki je to, da domači mladeniči tako radi izbirajo duhovniški poklic. Več dobrih mladeničev me je zadnji čas prosilo, naj jim pomagam do mašniškega poklica. Enega od teh, Janeza Mantsoe, bomo v februarju sprejeli v malo rimsko semenišče v Bazutolandiji.

Revne razmere po misijonu ne puste, da bi mogel vsakega pol leta spraviti štiri funte šterlingov skupaj za vzdrževanje. Starši tudi ne zmorejo, ker so večinoma najemniki in imajo dosti drugih otrok. Janez je prav priden fant in rad hodi v šolo in v cerkev. Pomislite: zadnjič mi je prinesel 10 šilingov, ki si jih je prihranil zato, da bi k svojemu vzdrževanju tudi sam nekaj pripomogel.

Zato se pa z zaupanjem obračam do blagih dobrotnikov Družbe sv. Petra Klaverja s prošnjo, da bi kaj pomagali, da bi ta mladenič prišel do svojega cilja. Vedno so bili Vaši dobrotniki naklonjeni afriškim misijonom, zlasti pa vzgoji duhovnikov domačinov; ker to je največja želja tudi nas misijonarjev.

P. A. Kumer, C. S. Sp.,
misijon Ladybrand, J. Afrika.

Kdor bi želel kaj darovati za vzdrževalnino Janeza Mantsoe, naj blagovoli svoj znesek poslati na Družbo svetega Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova 1.

Božji poštarji.

Zanimivo in ganljivo pismo škofa Roya od Belih očetov,
apostol. vikariat Bangweolo.

Božji poštarji — tako je imenoval neki naš misijonar svoje katehiste. Saj so pa res podobni poštnim slom, ki zvesto in ob vsakem vremenu in ob vsakem letnem času donšajo pisma, časopise in zavoje noter v zadnjo gorško vas.

Tako tudi katehisti vikariata Bangweolo. Ni jim mar nalivov in neviht, ki jih je od decembra do aprila po deželi vse polno. Drže se domačega pregovora: Mouchendo tachaba ku monlon = popotnik, ne oziraj se v nebo, to se pravi: naj te ne skrbi, če se na obzorju zbirajo črni oblaki ali ne. Kamor jih kliče dolžnost, tja pa gredo.

Sonce pripeka — oni pa korakajo. Pot jim teče preko čela in lica; vroča tla jih žgo v podplate; strupene kače preže v visoki travi; levi se plazijo po goščavi in iščejo plena: naši katehisti zaupajo v Boga in pogumno korakajo preko vseh nevarnosti. »Pater,« je rekel nekoč eden teh, »videli smo leva, ki je s hriba dol prežal na nas in strahovito udrihal z repom, da smo mislili: zdaj in zdaj bo planil na nas. Res se je pognal proti nam; v razdalji nekaj

Katehist na obisku.

metrov pa se je naenkrat obrnil in zginil v goščavi. Gotovo se je ustrašil rožnih vencev, ki smo jih nosili okrog vratu in so se tako lepo bleščali v soncu...«

Po vaseh je lakota. Žito ali ni vzkalilo, ali pa so ga požrle kobilice. Katehisti dobro vedo, da ne bo kaj jesti, vendar gredo na svoje mesto in ostanejo, dokler jih misijonar ne odpokliče. Časih pridejo nazaj shujšani do kosti. Ob prihodu v misijon gredo najprej v cerkev, potem šele sedejo k mizi, da se okrepčajo. Najprej hočejo »v avdienco h Kralju«, pravijo.

Kdo bo izmeril, koliko dobrega naši katehisti store; le angeli pridno zapisujejo njih dela v knjigo življenja. Vikariat Bangweolo šteje 86 tisoč živečih kristjanov (bilo jih je nad 100 tisoč, pa se je ozemlje v teku petih let dvakrat delilo). Lubembalandija je docela katoliška, in to je središče misijona. Za vse to gre velika zasluga katehistom.

Mnogo katehistov je že umrlo, ki so bili žrtve svojega poklica. Na potu so zboleli, na potu umrli. V kaki daljni vasi ali pa kar sredi puščave je njih grob. Misijonarja so si želeli ob zadnji uri, pa ga niso imeli; toda Bog je bil pri njih! Nekateri so si še pomagali do misijona, kjer so prejeli sv. zakramente za umirajoče. Zopet drugi so umrli kot pravi mučeniki, ko so jih pogani zastrupili, meneč, da bodo s tem zavrli razširjenje evangelija. Osebnost sem poznal tri, ki so umrli na ta način.

Naši katehisti niso kaki učenjaki; ne znajo dosti več, ko brati in pisati, znajo pa katekizem toliko bolj. Kaki cerkveni učenci pa zopet niso, da bi človek mogel od njih zahtevati kakih učenih razprav. Evangeljske izreke razlagajo včasih prav po svoje; pa četudi Gospodove prilike in primere nekoliko po svoje razložijo, nauk iz njih je vedno pravilno verski.

Taki so naši katehisti. Toda ni dovolj, da jih le vzgojimo; moramo jim priskrbeti tudi dostojno plačo, ki je sicer majhna, a mora biti vendarle vsaj tolikšna, da morejo sebi in svoji družini priskrbeti hrane in obleke in plačati svoje davke. Zaupamo na božjo Previdnost, da nam bo Bog obudil med brati tudi dobrotnikov.

Pavel Titiboy, zvest misijonski pomočnik.

Poroča p. Carion, iz kongregacije Sv. Duha, vikariat Brazzaville.

Titiboy, ali kratko Titi, je prav priden zamorski katehist in pobožen katoličan. Je velike postave, roke in noge mu je revmatizem nekoliko skrivil, a je prav razumen človek. Je iz plemena Kuyu in je prišel kot suženj v te kraje. Kdaj in kako, nihče ne ve. Nekega dne ga je potujoči misijonar pobral ob cesti.

V misijonu Liranga je bil Titi najprej za hlapca in hišnega pomočnika. Prav zvest in zanesljiv je bil. Ko je nekoliko dorastel, je bil za cerkovnika. Pozneje se je iz-

Zamorska deklica, okrašena s koraldami.

obrazil za pomožnega katehista. Zunaj v oddaljeni vasi je po očetovsko skrbel za svoje, njemu izročene ljudi. Tudi okolica ga je ljubila. Poglavarji so ga klicali, kadar so nameravali ustanoviti nov katehumenat. Rekli so: »Hočemo Titiboya; on zna to reč najboljše.«

Ko se je ženil, ga je prva nevesta zavrnila; pa se je ponudila njena sestra, ki je bila bolj modra in je ljudi bolj poznala po vrednosti. Tako sta se poročila. Izkazalo se je, da sta prav ustvarjena drug za drugega. Veronika, sedaj njegova žena, ga podpira pri njegovem delu.

Leta 1929 sem poslal Titija v Djeke, da bi tam med trdovratnimi Bomiti ustanovil katehumenat. To je bilo precej težavno delo; ker so ti precej neolikani prebivalci imeli mržnjo do vsega, kar pride iz Evrope. Pa se je stvar posrečila. Sedaj imamo v tem kraju prav dobro postojanko s prostorno cerkvico iz blata, stanovanje za patra in tri hiše za katehumene. Leta 1932 je bilo že 200 gojencev. Titi je bil dober organizator. Kolonialni uradniki in trgovci pa ga niso mogli. Vztrajal je na svojem mestu, čeprav je šlo počasi in so bili sosedni katehisti nad tem krajem obupali. Smehljajoč se je vozil v čolnu od kraja do kraja; oko-

lica je namreč stalno pod vodo. Obiskal je poglavarje drugega za drugim, vas za vasjo; povsod je bodril in dajal pobude. Bal se ni nikogar: ne zamorca ne Evropejca, niti uradnikov niti trgovcev.

Neki uradnik, ki nam sicer ni posebno naklonjen, mi je nekoč naravnost priznal: »Ta vaš Titi je človek posebne vrste. Ako se ti le zasmee s svojim tako posebnim smehom, že mu moraš biti dober in ne moreš mu odreči ničesar.«

Mislim, da je treba iskati vzrok za to v njegovi trdni in neomahljivi veri, ki mu ohrani notranji mir sredi nešteti težav in zoprnosti.

»Pater,« mi je rekel leta 1932, »pozabil si krstiti našo postajo Djeke. Do sedaj še nima patrona. Ako je tebi prav, jaz bi rad, da bi bila sv. Terezija Deteta Jezusa.«

Če mi je prav? To se razume. In res je potem sv. Terezija skupno z mojim katehistom varovala misijon Djeke v tistih nemirnih časih od 1930—1934.

Danes je Pavel Titiboy zopet katehist v Lirangi in skrbno čuje nad mladimi kristjani in poganskimi nevestami. Prav izvrstno deluje. Neki pater iz sosedne postaje, ki je bil po naključju tukaj, ga je na skrivaj poslušal pri njegovem pouku in ga ni mogel prehvaliti.

Pavel ima dva otroka. Želi pa, da bi vedno živel pri patrih v Lirangi in tam tudi umrl ob strani svoje življenjske družice Veronike.

Mi ne obupamo.

Piše p. Bock, iz misijonske družbe v Mill-Hillu, vikariat Buea.

Prav lepa hvala za krasno darilo! Mašna oblačila so skoro predragocena za našo vaško cerkvico. Pa za Boga ni nobena stvar dovolj dragocena!

Še vedno smo vsi v delu. Naša stanovanjska hiša še ni dovršena. Denarja je zmanjkalo, čeprav smo imeli doma les za deske in ostrešje in so domačini pomagali s tlako. Za enkrat smo z zidanjem prenehali, ker ne morem plačati delavcev in nabaviti potrebnega materiala. Zopet je nastopila doba viharjev, a mi še vedno stanujemo, jemo in pišemo v naši mali koči, ki je napravljena iz bičja. Prav res bi nam bilo treba trdnejšega stanovanja. Izposoditi si bom moral 50 funtov. To bo prvič v mojem življenju, da bom skušal živeti »na puf« ...

Zelo bi potrebovali mašne knjige, raznih mašnih oblek, kánonskih tabel in blaga, da bi oltar zadaj zagrnil. Tudi bi se vase bolj podale za cvetlice kot pa navadne steklenice, ki jih rabimo sedaj. Potem: svečniki za veliki oltar in še mnogo drugega. Preveč sem Vam že naštel vsega, kaj več si že ne upam. Smo pač nova misijonska postaja, in taka potrebuje pač vsega. Prišli smo praznih rok in moramo zidati prav iz početka. Poslali ste nam sicer že mnogo lepih stvari, za katere sem Vam zelo hvaležen, toda po poldrugem letu zija še marsikaka praznina. — Jutri bom opravil sv. mašo za Vašo Družbo, pojutrišnjem pa za dobrotnike, ki so poslali darila.

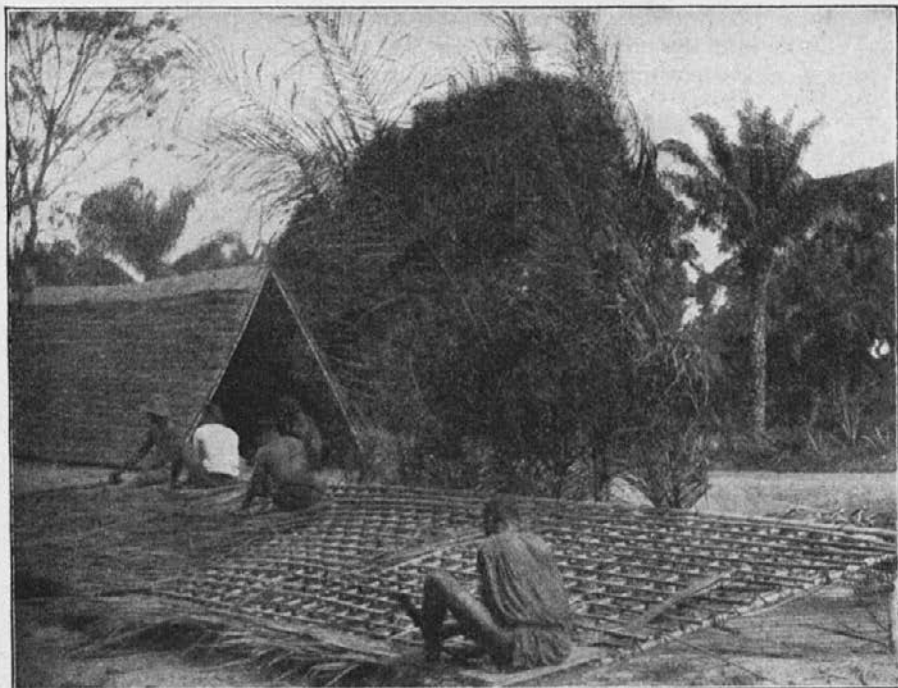
Z združenimi močmi.

Pismo p. Lenarda Wüest O. S. B., Madunda, Vzhodna Afrika,
dne 6. avgusta 1938.

Lani sem Vam pisal, da je naš misijon dobil dovoljenje od vlade, da sme delovati. To se je zgodilo zlasti na prizadevanje apostolskega delegata. Tega smo bili zelo veseli in smo se radi vdali v to, da bomo še nekáj let stanovali v svojih ilovnatih hišicah, kjer imamo miši in podgane za družčino. Zdaj pa je prišlo pisanje od poglavarstva, da moramo takoj iti na svoje odkazano mesto, sedanje kočje pa moramo do tal podreti. Ni nam drugega kazalo ko zidati. Iz sosedne postaje smo poklicali še enega brata v pomoč. Vsi kristjani so morali na delo. Neki dan je 70 kristjanov šlo dan hoda, da so prinesli koruze za delavce. In to vse za božje plačilo. Med njimi je bil en sam mož; drugi so bili žene in dekleta. Iz žgane opeke smo postavili kapelo, toda tako, da jo bomo pozneje takoj lahko povečali v cerkev. Naše skladišče nam služi za enkrat tudi kot stanovanje. Naše sobe so torej navadne kleti; toda nič ne dé, saj smo večinoma zunaj v prosti božji naravi: jaz na potovanju, en brat v gozdu pri tesanju lesa, drugi pri zidarjih itd. Vsi imamo željo, da bi bila stanovanjska hiša čim prej dodelana. Vsa okolica je lepa, da bi jo človek kar gledal in občudoval. Okrog in okrog nas obdajajo gore, na njihovih obronkih zeleni gozdovi, spodaj pa široke doline z bambusovimi nasadi.

Sedanja cerkev je ob nedeljah redno premajhna; zato bo treba misliti na to, da dobimo kmalu večjo. Tudi šolo bo treba premestiti v središče misijona, da bo nadzorstvo

nad poukom moglo biti na višku. Zdaj je šola 20 minut proč. V zavodu imamo 40 dečkov. Srečni so ti otroci, ker ako bi bili doma, bi morali živino pasti in bi prišli le redko v misijon in bi bili povrh še v nevarnosti za svoje versko življenje. Tudi so tukajšnji domačini zelo vdani pijančevanju. Iz bambusa pridelujejo nek upijanljiv sok in se z njim opijajo. Za hrano moramo gojencem sami skrbeti. Damo jim koruze in fižola. Koruzo kuhamo kar

Zidava hiše. Streha je narejena iz palmovih vej.

celo in nezmlato skupno s sočivjem. Šele na pobudo iz misijona so ljudje začeli polja bolj pridno obdelovati.

Prejšnji teden sem imel učitelje tukaj. Učil sem jih o Sv. Duhu in sem jim dal malo brošurico za na pot, ki govori o tem velikem Sodelavcu misijonarjev.

Kmalu bo prišel prečastiti škof birmovat. Najprej morajo učitelji in katehisti, kar jih je, otroke doma pripraviti, potem pa pridejo otroci še v misijon, da jih misijonar podrobneje pouči in pripravi.

Preden so se učitelji vrnili domov, so prišli skupno pred mojo hišico, da bi prejeli plačilo. Že vso noč poprej me je skrbelo, kako bo; ker moja blagajna je bila zaradi zidanja docela prazna, dà, celo v dolgeh sem bil. Pa glej: štirideset jih je izjavilo, da radi potrpe. Odleglo mi je. Toda, odloženo še ni izbrisano! Tako do danes ne vem drugega, ko da molim in upam in blagim ljudem o svoji zadregi tožim.

Delamo na vso moč.

Frančiškanke v vikariatu Kimberley se trudijo na vso moč, da bi vzdržale misijon, tako hudo je, ker pomoči iz domovine ni. Provincialna prednica sestra M. Ludovika Maier opisuje njih revščino takole:

Zaradi velike suše je bila letina zelo slaba. To je bila velika preizkušnja, ki nas je zadela takoj prvo leto. Ako bi bila letina dobra, bi bili poravnali vsaj najnuj-

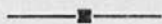
Gruča zamorčkov pri mlatenju žita.

nejše zadeve; tako pa smo zdaj brez vsega. Iz domovine se ne moremo ničesar nadejati; naš prečastiti škof bi nam rad pomagal, pa sam nič nima.

Me sestre naredimo, kar moremo, da bi se kako preživele; toda vse je tako drago, izdatkov vedno več, dohodkov malo ali nič. Iz nekega starega hleva smo napravile šolsko sobo, da bo sestra mogla začeti s poukom. Upamo,

da bo vlada v kratkem potrdila našo šolo in nakazala nekaj podpore.

Zdaj bo treba misliti na novo cerkvico, ker kapelica, ki smo jo kar v verando prizidali, zadostuje komaj za osem ali deset oseb. O nedeljah in praznikih pa pride do 30 domačinov k službi božji. Me sestre tudi pomagamo zidati. Bo čisto preprosta cerkvica, toda pločevina, les, tramovje, okna stanejo mnogo... Ali Vas smem prositi za majhen prispevek? Nebeška mati Pomočnica kristjanov, ki ji bo cerkvica posvečena, ne bo pozabila blagih dobrotnikov. O, da bi mnogo duš našlo po Mariji pot do sreče tukaj in tam.

Bog je dal svoj blagoslov.

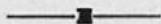
Ves vesel nam piše Fr. Hoevenaars, od misijonske družbe v Mill-Hillu, iz Nsungli v prefekturi Buea:

Misijonska postaja Nsungli je bila ustanovljena l. 1937. Že takoj od začetka, ko je misijonar prišel in začel delovati, je Bog spremljal z blagoslovom njegovo delo. Vesel Vam sporočam, da sem do meseca junija krstil 71 otrok in 121 odraslih. Vzgaja se 359 katehumenov po 20 vaseh. Zelo prav bi nam prišla krstna darila, ker je misijon šele v povojih.

Tukajšnji ljudje v trumah zapuščajo svojo pogansko vero in pristopajo k nam. Tudi šolski pouk se vrši v domačem narečju, in to zlasti vabi otroke v šolo.

Ako bi se Vaša Klaverjeva družba odločila za kako darilo, bi mi želeli preprosto monštranco za popoldanski blagoslov in za procesijo. Vem pa, da je povsod polno potreb in da so še revnejši misijoni, kot je naš, ki torej pričakujejo Vaše podpore še z večjo pravico. Ako pa navzlic temu ne pozabite misijona v Nsungli, bodite prepričani, da ste pomagali misijonu v Zahodni Afriki, ki obeta še lepe sadove.

Iz hvaležnosti bom jutri opravil sv. mašo za člane in dobrotnike Družbe sv. Petra Klaverja, da bi Bog dajal Vašemu prizadevanju še naprej blagoslova.

Vesele reči iz španskih misijonov.

Poroča škof Fernandez, apostol. vikar v Fernando Po.

Denarne podpore, ki ste jih poslali našim misijonom, so veliko pripomogle k širjenju evangelija po naših pokrajinah. Poprej smo se bali, da bo treba nekaj naših postojank zapreti, zdaj pa tega strahu ni več.

Veliko dobrega pričakujem od nekega dela, ki me sicer precej stane v teh časih draginje, namreč ustanove oblatov in sester domačink Brezmadežnega spočetja. Ta ustanova se zelo lepo razvija, za kar gre hvala Bogu in pa Vaši podpori. Vedno več novih se priglaja za vstop. Zlasti deklice so se z veliko vnemo poprijele lepe priložnosti, da se vedno bolj Bogu posveté. Do sedaj je že 8 novink napravilo prve obljube za eno leto in so odšle na svoja nova mesta: dve v zavod v Bati, štiri v Evinayong, ki je najbolj samotna postaja sredi gozdov, dve pa sta v bolnišnici v našem mestu, kjer se urita v strežbi bolnikov, da bosta kdaj znali streči bolnikom, ko bosta prišli na samostojne kraje kje sredi gozdov in samotnih naselbin.

Tudi ostalih 12 novink je zelo pridnih. Težko pričakujejo ure, ko se bodo mogle tako kot njih tovarišice z obljubo posvetiti popolnoma v službo božjo.

Kako lepo slovo so napravili naši domačini sosestram, ko so se poslavljalje od tega kraja in odhajale na odkazana jim mesta!

Naša nacionalna vlada v Burgosu je dala nekaj prav koristnih odredb. Tako se bodo naši zamorci tem lažje utrdili v pravi veri, ko bodo videli, da tudi domača vlada to želi.

Spominki iz Rima.

Kako sem bil vesel Vaše pošiljke, ki sem jo danes dobil. Moji zamorci so bili tudi zelo veseli. Nekateri so bili vsi srečni, da so mogli vzeti nekaj slame in ostružkov kot spomin na Rim... Tako moji zamorci ljubijo Rim in svetega očeta.

P. Janez Werlen, od Belih očetov,
Biharamulo, Osrednja Afrika.

Veliko veselje v misijonu, ko so dospele pošiljke Klaverjeve družbe.

Kratka misijonska poročila.

Gladovne počitnice. V težavnih razmerah živimo. Imeli smo kobilice, zato nihče nima živil v zalogi, koruza pa še ni zrela. Vsi, zlasti pa otroci, tožijo, da so lačni. Moški so šli vsi po delu in so zaposleni pri nasadih ob obrežju, da bi zaslužili kaj za svoje in bi ti mogli pri svojih sosednih plemenih kupiti živeža. Kdor nima svojega človeka tam zunaj, se preživlja od trave in korenin. Tudi misijon trpi zaradi tega. Domača dela se le počasi opravijo; ljudje so pač lačni in oslabei. Otroci se niti nočejo več igrati, ker so lačni. Prejšnji teden je bil »Empire-day«. To je bil prejšnja leta vesel dan za otroke; letos so jih poslali na gladovne počitnice... To so res težke preizkušnje, toda ljubi Bog bo tudi te dneve prikrajšal.

P. Altmann, Njinikon (Buea).

Hočemo ostati verni katoličani. Naš misijon mora mnogo prestati zaradi poglavarja. Prejšnji teden je zopet prepovedal staršem, da ne smejo otrok k nam pošiljati. Da-

nes sem mislil, da otrok sploh ne bo, pa sem bil kar veselo presečen: razred je bil poln. Prašal sem otroke, če se ne boje kazni, ker so prišli. Pa so enoglasno odgovorili: »Ne. Mi hočemo ostati verni katoličani.«

Marsikak otrok je v resnici tudi tepen, a vseeno pride k pouku. In to je za nas velika tolažba, da imamo ob vseh težavah in preizkušnjah toliko dobrih kristjanov in katehumenov.

P. Holtze, misijonar iz Marianhilla, misijon Mahobe, Juž. Afrika.

Semenišče sv. Antona v Busse-re. Pismo sestre Neže Castricone iz Družbe zamorskih mater.

Letos je v semenišču 42 gojencev. Konec leta in v začetku drugega leta bo število naraslo na 54. Vsi ti bodo spadali k naši duhovni družini. Skoro vsi so iz poganskih družin, in to še prav posebno kaže delovanje milosti božje v srih teh dečkov, ko jih Srce Jezusovo kliče za seboj. Konec marca lani sta dva najstarejša

že začela s filozofijo in sta dobila duhovniško obleko, kar je bilo združeno z lepo cerkveno slovesnostjo. Trije drugi bodo to leto dovršili svoje učenje; drugi pa hodijo še v gimnazijo. Ljubi Bog jim daj dočakati poklice.

Ob koncu se Vam prav lepo zahvalim za vse in se Vam priporočam v blagohotno podporo še naprej.

Brez ficka v žepu. Avto, ki ste mi ga poslali, mi zelo dobro služi. Večkrat se peljem z njim v sedno vas, kjer zidajo šolsko cerkvico. Tudi neki mož od tu se vedno pelje z menoj in potem pomaga pri zidanju. Začel sem zidati brez ficka v žepu.

P. Röhr, O.M.I., Blömfontein, Južna Afrika.

V hudi stiski sem mislila, da le ne bo mogoče izpeljati neko sodnijsko zadevo, in vendar, s pomočjo M. T. L. je šlo vse po sreči. Večna ji hvala.

A. R., Ljubljana.

Zahvaljujem se služabnici božji M. T. L. za dobljeno službo. Pošiljam botrinski dar zamorčku na ime Peter Klaver.

F. S., Št. Vid nad Ljubljano.

Najlepše se zahvaljujem M. T. L. za uslišano prošnjo, ko sem prosila za pomoč. Pošiljam botrinski dar na ime Marija.

N. N., Šoštanj.

V hudi bolezni sem se zatekla k služabnici božji M. T. L. in sem bila uslišana. Priporočam se ji še nadalje in jo prosim za popolno ozdravljenje. V zahvalo pošiljam botrinski dar zamorski deklici na ime Marija Terezija.

I. K.

Prisrčno se zahvalim služabnici božji M. T. L. za večkrat uslišane prošnje. Priporočam se ji še nadalje v važnih zadevah. Pošljam botrinski dar zamorčku na ime Stanislav.

Neimenovana.

Iz srca se zahvalim služabnici božji M. T. L. za uslišano prošnjo v sodnijski zadevi. V zahvalo pošljam dar za misijone ter ji priporočam neko osebo, da bi se vrnila. Obljubim dar za krst zamorčka.

L. P.

Javno se zahvalim služabnici božji M. T. L. za večkrat uslišane prošnje, ker mi je pomagala v raznih zadevah. Zato se ji še nadalje priporočam v neki zadevi in sem trdno prepričana, da mi bo tudi pomagala. Če bom uslišana, obljubim misijonski dar.

A. Z., Gomilsko.

Zahvaljujem se Mariji Tereziji za izkazano mi pomoč. V ušesih mi je tako šumelo, da nisem skoro nič slišala, in roka me je dvakrat tako bolela, da sem se bala najhujšega. Prosila sem jo pomoči in bila takoj uslišana. Priporočam se ji še nadalje v več važnih zadevah.

A. B., R. C.

Hudo bolna sem morala v bolnišnico. Ni bilo več dosti upanja na ozdravljenje. Priporočila sem se služabnici božji Mariji T. L. in obljubila dva katekizma zamorčkom, če bom uslišana. Kmalu se mi je obrnila bolezen na boljše in sedaj sem popolnoma zdrava. Sem prepričana, da edinole na njeno priprošnjo.

M. M.

Služabnici božji se zahvaljujejo za prejete milosti ter pošljejo misijonski dar:

M. P., Trnovlje, se zahvaljuje služabnici božji, da ji je na njeno priprošnjo ozdravel mož. V zahvalo pošlje botrinski dar na ime Jakob. — S. A., Celje. V važni zadevi sem se zatekla k služabnici božji in zadobila uslišanje. V zahvalo pošljem misijonski dar. — Anton Furlan, Slap, se zahvaljuje za prejeto milost ter pošlje misijonski dar. — N. N., služkinja, se zahvaljuje za uslišanje v več zadevah ter pošlje misijonski dar. — M. K., Guštanj. Prisrčno se zahvalim za uslišanje ter pošljem skromen dar ubogim zamorčkom. — M. S. Obljubljeno zahvalo Vam pošljem za zdravje moji hčeri ter za razne uslišane prošnje in majhen misijonski dar. — M. S., Martin vrh. — A. P. se zahvaljuje za premnoga uslišanja ter se priporoča, da bi dobila delo v tovarni. — M. B., Ročinj, se zahvaljuje za pomoč v obupnem položaju.

Zahvale in priporočila služabnici božji Mariji Tereziji Ledé-ehowski: R. K., Zg. Kašelj, se zahvaljuje za uslišano prošnjo in se nadalje priporoča. — R. N., Sv. Martin, Sp. Duplek, za dobljeno zdravje. — M. S., Cleveland, USA, se zahvaljuje za prejeto milost ter se še nadalje priporoča. — F. Štalec, M. vrh, se prisrčno zahvali za uslišano prošnjo ter se še nadalje priporoča. — T. M., za večkratno uslišanje. — N. N., Tržič, za večkratno uslišanje. — J. S., Martin vrh, se zahvaljuje za večkratno uslišanje. — A. L., Žalna, se zahvaljuje za večkrat uslišane prošnje. — N. N., Planina pri Rakeku, se zahvaljuje za uslišanje v važni zadevi. — H. J., Radeče, se zahvaljuje za vrnjeno zdravje.

Popolni odpustek

za člane Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:

dne 6. januarja: praznik sv. Treh kraljev.

Ponatis člankov iz »Odmeva iz Afrike« ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov. — Predstavnik in lastnik lista Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani. — Odgovorni urednik: Jože Košiček v Ljubljani. — Tiska Jugoslov. tiskarna v Ljubljani: J. Kramarič.

Lepo božično darilo:

Klaverjev misijonski koledar 1940

Cena 5 din. Kdor naroči 10 izvodov, dobi enega v dar.

Misijonski koledarček za mladino 1940

Cena 3 din. Kdor naroči 10 izvodov, dobi enega v dar.

Naroča se: Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani, Metelkova ulica 1.

Mislimo, da ni potrebno ponovno poudarjati, kako lepo delo vrši za misijone tisti, ki razširja in naroča naše misijonske koledarčke.

Zahvale.

Srcu Jezusovemu, Mariji Pomočnici, sv. Jožefu, sv. Antonu, svetemu Petru Klaverju, sv. Tereziki, služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski: Z. J., Bitnja, v zahvalo pošiljam misijonski dar. — Neimenovana, Ljubno, v zahvalo za zdravje pošiljam misijonski dar. — Marija Istenič se zahvaljuje za pomoč v težki bolezni. — Š. C., Šmarje pri Jelšah, se zahvaljuje za ozdravljenje drage osebe ter prilaga mali dar za misijone. — Marija Mehle, Tržič, se zahvaljuje za večkratno pomoč v važnih zadevah. — Neža Golčar za razne uslišane prošnje. — J. F., Golnik, za uslišanje v več važnih zadevah. — Družina Horvatova se zahvaljuje za pomoč pri živini ter pošilja skromen misijonski dar. — Antonio Čufer se zahvaljuje za dvakratno pomoč pri nekem delu. — N. A., Rogaška Slatina, se zahvaljuje za zboljšanje zdravja. — C. A., Žiče, se zahvaljuje za zdravje in pomoč pri izpitu ter pošlje dar.

Služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski se priporočajo: Za pomoč v zelo težki sodnijski zadevi, ko ni več upanja na človeško pomoč; če bom uslišana, obljubim misijonski dar. M. V., Gropada pri Trstu. — M. G., Železniki, se priporoča v molitev. — M. P. N., Žetale, se priporoča v več važnih zadevah ter pošlje v ta namen misijonski dar. — E. P., Ribnica, se priporoča v več važnih zadevah. — C. H., Šmarje, kot prošnjo za zdravje pošljem botrinski dar deklici na ime Helena. — J. V., Koprivnica, se priporoča v važni zadevi. — J. W., Ljubljana, za mir v družini. — V važni zadevi se priporoča, če bo uslišana, obljublja botrinski dar. N. N., Libusina. — Priporočam se za višjo službo, če bom uslišana, obljubim za 1 leto vsak mesec misijonski dar ter postanem dosmrtna naročnica »Odmeva«. Marija Terezija Ledóchowska, ne pozabi name! O. A., Polzela. — E. P., Ribnica, se priporoča v važnih družinskih zadevah. — Fr. P., Št. Vid pri Vipavi, v čast sv. Jožefu za misijone 50 lir. — Št. Vid pri Vipavi, v zahvalo M. T. L., 50 lir.

